

Statsministeren (*J. O. Krag*): Jeg ville først gerne gøre et par bemærkninger til hr. Moses Olsen.

Jeg finder det fuldt berettiget og rimeligt, at hr. Moses Olsen henleder vores opmærksomhed på åbningstalen af 19. oktober 1971, der jo flere gange er blevet omtalt her i dag, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at bekræfte, at den nuværende regering, som det blev sagt dengang, vil søge en ny vurdering af principperne i Grønlandspolitikken og vil søge at finde et grundlag for en ny Grønlandspolitik ved et nært samarbejde med Grønland og med grønlandske politikere. Der er ikke sket nogen ændring i vores målsætning på disse områder, og det er da også mit indtryk af Grønlandsministerens arbejde, at han på regeringens vegne meget nært og snævert søger at forfølge de mål, vi der har stillet op.

Jeg vil videre sige til hr. Moses Olsen, at det forekommer mig, at man, når man skal tage stilling til Grønlands forhold til fællesmarkedet, også må overveje, om det grønlandske hovederhverv, fiskeriet, får sine vilkår forbedret ved medlemskab i EF eller ikke får dem forbedret. Her kan der næppe være tvivl om, at netop Grønland opnår store fordele ved EF-medlemskab. Man opnår en øget beskyttelse af egne fiskerifarvande inden for 12 sømiles grænsen, og man opnår bedre eksportmuligheder. I øjeblikket er der vel ret gode konjunkturer for fisk, men som enhver fiskeeksporterende nation ved, kan det skifte. I perioder med mindre gode konjunkturer for fiskeafsætning har de europæiske fiskeordninger meget stor betydning og vil i den situation betyde både øgede eksportmængder og bedre eksportpriser, end man ellers ville være i stand til at opnå.

Kommer vi ind i en situation, hvor fiskerikonjunkturerne er dårlige, vil man opdage, at de nationer, der er medlemmer af fællesmarkedet, bliver førsteleverandører til de store købekraftige markeder i Europa, hvorimod de, der ikke er medlemmer, først kommer ind som reserveleverandører, når førsteleverandørerne har udsolgt. Derfor har det både for danske, grønlandske og færøske fiskere stor betydning at opnå adgang til de europæiske markeder som medlem af EF.

Endelig kunne man måske også nævne, at Grønland vel er den eneste del af det danske

rige, der har mulighed for at opnå udviklingshjælp fra EF's fond. Man kan så nærmere overveje, hvor stor betydning man vil tillægge det.

Det er rigtigt, som hr. Bendix allerede har sagt det, at hr. Auken næsten åbnede for en helt ny omgang i vores debat. Men i virkeligheden var hans argumenter jo ikke nye. Når han søger efter noget, der kan virke optøende på blokpolitikken, må man vel erkende, at EF og især et udvidet og dermed ændret EF i høj grad kan virke optøende på blokpolitikken.

Lad os f. eks. se på spørgsmålet: har det nuværende EF forøget eller formindsket øst-vestsamhandelen? Hr. Auken ved godt, at svaret er, at EF har øget samhandelen med østeuropæiske lande og med Sovjetunionen, og vore muligheder for at handle øst-vest bliver større ved EF-medlemskab, end hvis vi står udenfor.

Man kan også spørge: har EF f. eks. været en hindring for Willy Brandts østafspændingspolitik? Vi nærmer os vel i disse timer og i det næste døgn en europæisk skæbnetime, hvor det skal afgøres, om der fortsat er et flertal for den nuværende tyske regerings afspændingspolitik med traktaterne østpå. Med hensyn til denne afspændingspolitik er svaret lige ud, som figura viser, at den har EF på ingen måde hindret. Den samme tyske regering, der lægger sig i selen for en virkelig øst-vest-afspændingspolitik, har samtidig været en loyal EF-regering og en stærk støtte for tanken om at udvide EF med England og med nordiske medlemmer.

Eller man kan gå videre og spørge, om EF vil forringe mulighederne for nordisk samarbejde. Jeg tror, hr. Auken må se i øjnene, at det sande svar er, at vi under EF-vilkår de nordiske lande imellem vil blive nødt til at arbejde meget nært sammen. Jeg har kendt til nordisk samarbejde i praksis i næsten 25 år og ved, hvor uendelig vanskeligt det går, så snart man nærmer sig spørgsmål i nordisk samarbejde, der har med et stort økonomisk eller politisk spørgsmål at gøre. Det eneste virkelig store nordiske spørgsmål, vi har løst i disse år efter krigen, blev løst i det øjeblik, EFTA blev dannet og vi var nødt til at indføre toldfrihed. Jeg føler mig ganske overbevist om, at et eller to nordiske landes medlemskab af EF gang på gang